

РЕШЕНИЕ

№ 784

гр. София, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-3 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Богдана Желявска

при участието на секретаря Ели Й. Гигова
като разгледа докладваното от Богдана Желявска Гражданско дело № 20211100107916 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид:

Предявени са искове от Е. А. Д., ЕГН *****, чрез адв. И. И. - ХАК, със съд.адрес: гр. Свиленград, ул. *****, против ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, София, бул. "Витоша" № 2, за сумата от общо 357 700 лв. на основание чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ, за присъждане на *обезщетение за претърпени вреди* вследствие образувано наказателно производство, след оправдаването му по повдигнатото обвинение с влязла в сила присъда за сумите, както следва: - *обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер 350 000 лв.* от образуваното и водено срещу него наказателно производство, и - *обезщетение за претърпени имуществени вреди*, изразяващи се в заплатени адвокатски възнаграждения за защита в наказателното производство, *в размер 5 000 лв. и 2 700 лв. — транспортни разходи* за личното му явяване в гр. София, *ведно със законната лихва върху двете претенции*, считано от влизане в сила на оправдателната присъда по отношение на нея, до окончателното му изплащане, ведно със сторените разноски.

В исковата молба се твърди, че с Постановление от 27.11.2014 г. на следовател в СЗ „ППИМ” по ДП № 242/2014 г. по описа на същото специализирано звено, пр. пр. № 11872/13 г. на СГП-СЗА, ищецът бил привлечен като обвиняем и му било повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 2, вр. ал. 1 НК за това, че на 05.09.2013 г. в сградата на Районния съд в гр. Раднево, в качеството си на съдия в РС - Раднево, заместващ същия ден административния ръководител на Районен съд - Раднево,

ищецът се закарал с убийство спрямо длъжностно лице при изпълнение на службата му - Й.И. М., съдебен деловодител в РС - Раднево, като това закарване могло да предизвика основателен страх за осъществяването му.

Ищецът заявява, че Постановлението му е предявено на 03.12.2014 г., а с Допълнително постановление от същата дата, рег.№ 204/03.12.2004 г., му е взета мярка за неотклонение „подписка“.

На 09.04.2015 г. в СГС, НО е внесен от СГП - Специализирано звено „Антикорупция“, обвинителен акт против ищеца, по който е образувано НОХД № 1452/2015 г. по описа на СГС, НО, 5-ти състав.

С разпореждане на съда от 20.04.2015 г. съдебното производство е прекратено и върнато на СГП — СЗА, за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до накърняване на процесуалните права на ищеца и за прецизиране на обвинението.

След подаден протест от СГП разпореждането на съда е отменено и делото е насрочено под същия номер за разглеждане в открито съдебно заседание.

С Определение от 16.10.2015 г., на основание чл. 288, т. 1 НПК, съдебното производство отново е прекратено и върнато на прокурора за отстраняване на съществени процесуални нарушения, свързани с конкретизацията на обвинението.

По частен протест на СГП, с определение от 04.12.2015 г. на САС по н.д. № 1130/2015 г., определението на СГС за прекратяване на делото е отменено.

В открито с.з. от 22.01.2016 г. по НОХД № 1452/2016 г., с определение от същата дата, докладчикът и председател на съдебния състав се отвежда и делото продължава при друг състав.

С присъда на СГС от 15.11.2017 г. ищецът е признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение и е отменена мярката му за неотклонение „подписка“.

Присъдата е протестирана от прокурор от СГП и е потвърдена с решение по ВНОХД № 128/2018 г. на САС.

По подаден протест от апелативна прокуратура София е образувано КНОХД № 523/2019 г. по описа на ВКС. Делото е разгледано от ВКС и с решение № 130 от 21.04.2020 г. оправдателната присъда и решението на въззивната инстанция са потвърдени.

Същевременно, по време на висиящността на процеса, с решение на ВСС от 17.12.2014 г., по искане на Главния прокурор на РБ, ищецът бил отстранен временно от длъжност „съдия“ в Районен съд - гр. Раднево, до приключване на наказателното производство.

Ищецът заявява, че по първоинстанционното производство в Софийски градски съд са проведени 17 открити съдебни заседания, в 16 от които е присъствал.

В производството пред втората съдебна инстанция в Апелативен съд София по ВНОХД № 128/2018 г. ищецът заявява, че е присъствал в 6 открити съдебни заседания, от проведените общо 7. Присъствал и в о.с.з. на 12.06.2019 г. пред ВКС. Преди съдебната фаза на процеса

участвал в общо 3 процедури по ДП.

Ищецът твърди, че в резултат на продължилото в период на 5 години, 4 месеца и 18 дни наказателно производство против него претърпял значителни по своето естество невъзстановими и неподлежащи на адекватна репарация неимуществени вреди.

Заявява, че преди повдигането на обвинението бил уважавана личност в обществото, не само в гр. Раднево, но и в страната. Имал увереност в себе си, в знанията и възможностите си и утвърдени от жизнения му опит усещания за собствени чест и достойнство. Смятал себе си за достойна личност, професионално и морално отдадена на служба в интерес на обществото и обикновените граждани. Вследствие незаконно повдигнатото му обвинение за извършено от него престъпление тотално се променил начина му на живот и собственото му разбиране за добро и зло. Отделно от това обвинението предизвикало дълбоки сътресения в семейния му живот. Независимо от влязлата в сила оправдателна присъда, нагласата на околните към него като към потенциален убиец не била преминала и страхът им, както и нежеланието им да контактуват с него, били все така актуални. Появили се множество публикации и коментари в регионални и централни, национално представен медии. Наред с това някои медии тиражирали и безсрамни твърдения за него, които нямали връзка с повдигнатото му обвинение. Изпадал в перманентни, продължителни състояния на депресия, което се отразило негативно в отношенията му със семейството и приятели.

В тази връзка ищецът е предявил настоящия иск и моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати обезщетение за претърпените в резултат на незаконосъобразните му действия неимуществени и имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда - 21.04.2020 г. до окончателното плащане и сторените разноси.

От негова страна са *представени писмени доказателства, поискани са гласни такива*, поискано е прилагане на НОХД № 1452/2015 г. по описа на СГС, НО, 5-ти с-в.

В хода по същество на делото ищецът моли съда да уважи иска изцяло, с всички законни последици. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ оспорва така предявените искове изцяло – както по основание, така и по размер.

Оспорва наличието на изискуемата се пряка причинно - следствена връзка.

Счита, че неоснователно ищецът претендира заплащане от страна на ответника на обезщетение за оставането му без работа, тъй като същото е вследствие на Решение на ВСС по дисциплинарно дело № 10/2015 г. по описа на ВСС /Протокол № 47, т.10 от заседание, проведено на 17.09.2015 г./ Касае се за дисциплинарно производство по повод други обстоятелства, свързани с нарушение на нормите на Кодекса за етично поведение на българските магистрати от преди обвинението за престъплението, по което ищецът е бил

оправдан.

Според ответника, наличието и на други водени против ищеца производства в периода на обвинението опровергават твърденията на ищеца за увреждане в резултат на обвинението по което е оправдан и наред с това имат значение за преценка личността на ищеца, което от своя страна следва да се вземе предвид от съда при определяне размера на обезщетението в насока чувствително по-нисък размер на обезщетение.

Оспорва изцяло предявената от ищеца претенция за неимуществени вреди. Същевременно, наред с горните възражения, прави и своевременно възражение за наличие в конкретния случай на основания за приложение на чл. 5, ал. 1 ЗОДОВ и моли Прокуратура на Република България да бъде освободена от отговорност или най-малко за отчитане съпричиняване от страна на ищеца.

Оспорва да е налице забавяне по смисъла на закона, което да съставлява „неразумен срок“, като основание за ангажиране отговорността на ответника, затова по отношение на твърденията на ищеца от фактическа страна, касаещи наведени доводи в този смисъл, прави възражение за недопустимост на исковата молба в частта относно търсеното обезщетение, произтичащо от забавено правосъдие.

Заявява, че с исковата молба не са представени доказателства, които да установяват действително претърпени морални вреди, вида и размера им, както и те да са пряк и непосредствен резултат от неоснователното обвинение срещу него.

Оспорва ищеца да се е ползвал с добро име преди обвинението.

Оспорва ангажиране отговорността на ответника за посочените в исковата молба действия, относно назначаване и провеждане на ищеца на съдебно - психиатрична експертиза и твърдените в тази връзка неимуществени вреди, както и оспорва наличие на изискуемата се пряка причинно следствена връзка.

Оспорва да са били нарушени семейните отношения на ищеца по причина на неоснователното обвинение.

Оспорва също ангажиране отговорността на ответника относно оплакванията на ищеца свързани с продължителността на наказателното производство.

Оспорва така наречения от ищеца „неоспорим факт“ относно това, че медийният интерес към него бил резултат от неоснователното обвинение, поради липса на причинно следствена връзка между заявените в исковата молба неимуществени вреди и обвинението.

Оспорва и размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди при твърдения, че същото е многократно завишено и не съответства на твърдените неимуществени вреди, на икономическия стандарт в България в периода на неоснователното обвинение, на принципа на справедливост, закрепен в чл. 52 ЗЗД и на трайната съдебна практика в аналогични случаи.

Оспорва изцяло предявения иск за имуществени вреди.

Оспорва представената с исковата молба от ищеца разписка от 15.06.2015 г., съставляваща

негово изявление за предаване в гр. Павел Баня в брой на адв. И. П.П. на сумата 5 000 лв. - адвокатско възнаграждение - хонорар за процесуално представителства и защита за досъдебно производство 242/2014 г. по описа на СГП и всички съдебни инстанции, до окончателното приключване на наказателното дело, поради което моли съда да открие производство по реда на чл. 194 ГПК.

Съдът е открил производство за оспорване на посочената разписка, на основание чл. 193 ГПК.

Прави възражение за погасяване с *пет годишна давност* правото на иск на ищца за имуществени вреди, произтичащи от плащане, съгласно посочената разписка, считано от датата на разхода на ищеца - 15.04.2015 г. Алтернативно, в случай, че евентуално се съберат доказателства за реално осъществена защита от адв. И. П.П., и, съответно, основание за плащане с приложената разписка от 15.06.2015 г., прави възражение за прекомерност на договорения разход по наказателното дело и счита, че адвокатския хонорар следва да бъде съобразен с размера на минималните адвокатски възнаграждения, съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г.

Оспорва предявения иск за имуществени вреди и частта на сумата 2 700 лв., тъй като не са представени по делото никакви доказателства касаещи реално понесени от ищеца имуществени вреди, произтичащи от „транспортни разходи за личното му явяване в София. Поради неоснователност на главния иск за имуществени вреди, счита за неоснователна и претенцията на ищеца за присъждане на законна лихва.

Представил е писмени доказателства, също е поискал е прилагане на НОХД № 1452/2015 г. по описа на СГС, НО, 5-ти с-в.

В хода по същество ответникът моли съда да отхвърли изцяло предявения иск, като неоснователен и недоказан. Според него претенцията не съответства по размер и на практиката на ВКС и Европейския съд по правата на човека.

Съдът, като взе пред вид представените и приети по делото доказателства и становища на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

В хода на делото по искане на страните съдът изиска и приложи НОХД № 1452/2015 г. по описа на СГС, НО, 5-ти с-в, както и адм.д. № 12697/2015 г. на ВАС.

По делото се доказва, с Постановление от 27.11.2014 г. на следовател в СЗ „ППИМ” по ДП № 242/2014 г. по описа на СЗ „ППИМ”, пр. пр. № 11872/13 г. на СГП-СЗА, предявено му на 03.12.2014 г., ищецът бил привлечен в качеството си на обвиняем за престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 2, вр. ал. 1 НК, а с Допълнително постановление от 03.12.2004 г., по отношение на него е взета мярка за неотклонение „подписка”.

Обвинителният акт срещу ищеца е внесен на 09.04.2015 г. в СГС, НО и е образувано НОХД

№ 1452/2015 г. по описа на СГС, НО, 5-ти с-в, по което с разпореждане от 20.04.2015 г. съдебното производство е прекратено и върнато на СГП — СЗА, за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до накърняване на процесуалните права на ищеца и за прецизиране на обвинението. Цитираното разпореждане е на съда е отменено и делото е насрочено в открито съдебно заседание.

По наказателното дело на 16.10.2015 г. е постановено определение, на основание чл. 288, т. 1 НПК, с което съдебното производство отново е прекратено и върнато на прокурора за отстраняване на съществени процесуални нарушения, свързани с конкретизацията на обвинението. Отново, по протест на СГП, с определение от 04.12.2015 г. на САС по н.д. № 1130/2015 г., определението на СГС за прекратяване на делото е отменено.

От приложеното наказателно дело на СГС се установява също, че с определение от 22.01.2016 г. съдията - докладчик и председател на съдебния състав се е отвел от делото и делото е разгледано от друг докладчик.

Не се спори, че с присъда от 15.11.2017 г., потвърдена с решение по ВНОХД № 128/2018 г. на САС, ищецът е признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение, като е отменена и мярката му за неотклонение „подписка”. С решение № 130 от 21.04.2020 г. по образуваното по протест на Прокуратурата КНОХД № 523/2019 г. по описа на ВКС присъдата на първата инстанция и решението на въззивния съд са потвърдени.

В хода на делото се доказаха твърденията в исковата молба, че по време на висиящността на процеса, с решение на ВСС от 17.12.2014 г., по искане на Главния прокурор на РБ, ищецът бил отстранен временно от длъжност „съдия” в Районен съд - гр. Раднево, до приключване на наказателното производство.

Доказа се също, че наказателното производство е продължило 5 години, 4 месеца и половина, както и че през времетраенето му – както в досъдебна, така и в съдебна фаза, ищецът е участвал активно – посещавал е почти всички съдебни заседания и се е явявал, след призоваване, в досъдебното производство.

По искане на ищцовата страна съдът допусна и разпита *двама свидетели*.

Свидетелката Г.И. Д.а е съпруга на ищеца. В съдебно заседание тя заяви, че през м. ноември 2014 г. ищецът бил съдия в Районен съд Раднево. В дома им дошли двама полицаи и му връчили призовка за разпит в ДАНС. При първото си идване в София, на 03.12.2014 г. той бил привлечен като обвиняем. Първоначално двамата не знаели в какво престъпление го обвиняват. Съпругът ѝ се чувствал разстроен, унижен, уплашен, безпомощен. Впоследствие разбрал, че обвинението срещу него е било за закана за убийство на служителка от съда. Свидетелката каза, че наказателното производство приключило шест години по – късно – през 2020 г., когато ВКС потвърдил оправдателната присъда на ищеца. Според нея, на първа инстанция делото продължило много, поради смяна на съдебните състави и отводи, при които трябвало да започне отначало. Това също се отразило много негативно на съпруга ѝ. С привлечането му като обвиняем го отстранили временно от работа като съдия, а по – късно,

докато траел процесът, го освободили от длъжността съдия, а той, след влизане в сила на оправдателната присъда, обжалвал решението на ВСС за дисциплинарно уволнение от 18.09.2015 г. и то влязло в сила.

По – нататък Д.а заяви, че целият този период бил тотален срыв за семейството им. След първоначалния шок ищецът изцяло се затворил в себе си, станал изключително некомуникативен. Сменил адреса си, преместил се в с. Влас за няколко месеца, не желал да вижда нито съпругата, нито синовете си, чувствал се ужасно унижен, притеснен. В правната общност бил изолиран. Приятелският му кръг бил предимно от колеги, които спрели да комуникират с него, дори за минимална морална подкрепа, на практика всички прекратили отношения с него. Свидетелката каза, че съпругът ѝ е присъствал на всяко съдебно заседание по делата, като минимум една седмица преди това не можел да спи и в семейството им имало изключително напрежение. В резултат на това големият им син преди всяко заседание бил с паник – атаки с спешния кабинет.

Според нея Д. все още не е преодолял това си състояние, случва се по една седмица да не излиза от къщи, отказва комуникация и срещи с хора. За него съдът е бил всичко, повече от 20 години е бил съдия и след обвинението се срутил целият му свят. От тогава и до настоящия момент е безработен, правил е опити да започне работа и несвързана с правото, но всички завоалирано му отказват и не може да си намери работа, въпреки че е оправдан. От момента на отстраняването му семейството разчита изцяло и само на доходите на съпругата му, която е адвокат и фактът, че не може да осигури финансово семейството си, много му тежи, обвинява се, казва, че е в тежест на всички. В началото семейството получавало подкрепа от сестрите на свидетелката и от бащата на ищеца. В резултат на станалото баща му отключил онкологично заболяване и, за съжаление, умрял с отворени очи, без да дочака оправдателната присъда на сина си и на въззивна инстанция, за което той и досега се чувства виновен. Наложило се 6 месеца постоянно да го гледат, ищецът денонощно бил при него, а, когато бил на делото – семейството се редувало. Д. страда същи и, че синовете му са преживели това дело – големият е на 32 години, а малкият на 25 години. Когато започнало наказателното производство големият син бил студент по право, но отказал по тази причина да завърши образованието си и да се занимава с право изобщо. Малкият син бил 10 – 11 клас и също много тежко понесъл станалото, дори пропуснали бала и кандидатстването му и грижите били поети от сестрата на Д.а.

Свидетелката заяви също, че съпругът ѝ е платил хонорар 5 000 лв. на адвокат – колега за процесуална защита, тя си спомня, защото в онзи момент сумата била доста сериозна за семейството и ги взели назаем, плащането станало в гр. Павел баня. Що се касае до пътните разходи, според казаното от нея, те били около 100 лв. на посока и винаги ги плащал ищецът, обикновено пътували с автомобила на неговия адвокат.

Свидетелят Ф.Н.Г. е колега и приятел на ищеца от преди повече от 40 години. Дватамата са завършили спортното училище в гр. Стара Загора, където Г. живее. Ищецът бил отличен ученик и добър спортист и национален състезател. По наказателното дело свидетелят бил един от защитниците му, представлявал го до приключване на първата инстанция. И каза, че

само в СГС имало 17 заседания. Според него Д. бил весел, дружелюбен човек с чувство за хумор и справедливост. Бил съдия около 20 години, бил е и председател на Районния съд в Раднево, колегите му много го уважавали – както като съдия, така и като ръководител, защото се говорело, че той е принципен и справедлив и не правел компромиси. Свидетелят, който е бил до него от момента на повдигане на обвинението, каза, че ищецът рухнал психически, променил се тотално, станал интровертен, затворил се. Преди това често се виждали, поддържали тесни както лични, така и семейни контакти. За колегите било много странно повдигането на такова обвинение срещу него, защото той е бил винаги принципен, вискателен – и като съдия, и като административен ръководител и не е човек, който би си позволил да заплаши свой служител по време на работа, пък още по – малко с убийство. В началото го подкрепяли, но постепенно всички се отдръпнали от него, може би заради сериозността на обвинението и затова той се затворил в себе си, изгубил вяра, особено в Прокуратурата, преживявайки такова унижение да бъде подсъдим след работата си повече от 20 години като съдия. Преди да му бъде повдигнато обвинението бил с най – добри показатели като съдия в района на Старозагорския окръжен съд. Близки, познати, всички се отдръпнали, което още повече го обезверило, отразило се в семейството му, върху децата му. Големият му син бил завършил право семестриално в Бургаския свободен университет, но, заради това, което станало с баща му, не завършил висшето си образование. Това, от своя страна, се отразило много зле на ищеца. Свидетелят каза още, че е бил свидетел дори и в София, когато идвали за съдебните заседания, как хората – също и непознати, го сочели с пръст и започвали да си шушукат.

По – нататък свидетелят заяви, че ищецът бил тотално срина от направените му експертизи – съдебно – психиатрична и съдебно – психологическа, които съдът назначил, за да бъде установено психическото му състояние. Това му подействало изключително негативно. Накрая все повтарял, че се страхува, че ще бъде осъден ефективно, че всичко е било скалъпено, за да бъде обвинен и това го мачкало психически, нямал никакво самочувствие. Станалото с Д. имало изключителен отзвук в медиите – както национални, така и местни – в. Труд и други, дори имало изнесена информация от обвинителния акт, както и твърдения за несъществуващи обвинения. Свидетелят е адвокат в АК, Стара Загора и в Раднево е имал няколко дела, но никога не е бил адвокат, по което ищецът е бил съдия. Знае за дисциплинарното производство срещу него, за което също са писали по медиите, но не е участвал като защитник в него.

Други релевантни доказателства по делото не са представени.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Предявени са иски с правно основание чл.2, ал. 1, т.3 ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за претърпени вреди, съответно: - неимуществени вреди в размер на 350 000 лв. и имуществени такива – 7 700 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за защита в наказателни процес и транспортни разходи, ведно със законната лихва, считано от влизане на присъдата в сила – 21.04.2020 г. и сторените разноси.

Съгласно чл. 2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието и прокуратурата и съда от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано.

Безспорно се доказаха в хода на настоящото дело както фактът на привличането на ищеца като обвиняем през 2014 г. за престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 2, вр. ал. 1 НК, така и протеклото срещу него наказателно производство – досъдебна и съдебна фаза, което през 2020 г. е приключило с окончателното му оправдаване за посоченото престъпление.

Следователно, за един период от почти шест години – от момента на образуване на наказателното производство до окончателното му приключване по отношение на него, той е бил обвиняем и подсъдим, като обвинен в престъпление, което не е извършил.

Съдът приема, че така установените действия на органите на държавното обвинение противоречат на основните принципи на Европейската конвенция за правата на човека, ратифицирана от българската държава. В резултат на несправедливото обвинение срещу нея, ищцата Е. Д. е понесъл – болки и страдания, уронване на престижа и доброто си име пред обществото, пред колегите, семейството и приятелите, стрес и притеснения - психически травми, които не са отшумели и до настоящия момент и всичко това – в резултат на действията на органите на прокуратурата, които са образували по отношение на него наказателно производство, повдигнали и поддържали неоснователно обвинение в извършване на престъпление.

Съдът следва безспорно да отчете и обстоятелството, че във фазата на съдебното производство делото е много забавено, като при първото разглеждане на делото са проведени 17 съдебни заседания.

С оглед на това съдът намира, че не може да бъде прието, че забавянето в произнасянето, респ. продължителността на съдебния процес, е само и единствено поради процесуалните действия на Прокуратурата, респ. тя да бъде осъдена да поеме изцяло негативите от това, като, в тази връзка, следва да се вземе пред вид възражението на ответника за намаляване размера на присъденото обезщетение за претърпени вреди.

По тези причини и пред вид изложеното съдът намира, че предявената по делото претенция от страна на Е. Д. за заплащане на обезщетение за причинени вреди в резултат на повдигане и поддържане на незаконно обвинение срещу него, след оправдаването му, се явява доказана по своето основание. Безспорно е наличието на хипотезата на чл. 2, ал. 1 т. 3 ЗОДОВ, пред вид повдигане на неоснователно обвинение срещу Д. и воденето срещу него на наказателно производство, което след шест години е завършило с оправдателна присъда.

Относно размера на предявения иск съдът намира следното:

Неимуществената вреда представлява сериозно засягане на личността и достойнството на едно лице и се изразява в негативни преживявания от негова страна. Обезщетението следва да бъде съобразено с личността на дееца, начина по който е преживял случилите се събития и отраженията, които са оказали върху него, включително върху обкръжаващата го среда, професионалната такава и близките му.

То има за цел да репарира накърняването на личните права и интереси, а справедливото обезщетяване на всички неимуществени вреди означава да се определи точен паричен еквивалент на негативните преживявания и психичното им отражение върху увреденото лице. В случая, настоящият съдебен състав прие за доказано от представените писмени и гласни доказателства, че е налице пряка причинна връзка между причинените неимуществени вреди на ищеца и действията на органите на Прокуратурата.

При определяне размера на обезщетението съдът следва да се съобрази с разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и чл. 4 ЗОДОВ.

Пред вид всички обстоятелства по делото, времето, през което срещу Д. се е водело наказателно производство, изключително сериозното обвинение срещу него, приключило с оправдателна присъда, и съобразявайки показанията на разпитаните свидетели, посочени от ищцовата страна, съдът намира, че претърпените от ищеца *неимуществени вреди* следва да бъдат възмездени по справедливост с обезщетение в размер 300 000 лв., като до пълния предявен размер от 350 000 лв. искът се явява неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Следва да бъде уважена изцяло, като основателна и доказана, и *претенцията за претърпени имуществени вреди за сумата 7 700 лв.*, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за защита в наказателното производство в размер 5 000 лв. и 2 700 лв. транспортни разходи по следните съображения:

Претенцията бе доказана в хода на процеса от събраните писмени и гласни доказателства.

Съдът приема, че *оспорването по реда на чл. 193 ГПК* на представената с исковата молба разписка от 15.06.2015 г., представляваща изявление за предаване в гр. Павел Баня в брой на адв. И. П.П. на адвокатското възнаграждение в размер 5 000 лв., дължимо за процесуално представителство и защита за досъдебно производство 242/2014 г. по описа на СГП и всички съдебни инстанции, до окончателното приключване на наказателното дело, *не е недоказано* и това следва да се посочи в диспозитива на съдебното решение, на основание чл. 194, ал. 3 ГПК.

Съдът счита възражението за прекомерност на дадения хонорар по наказателното дело за неоснователно, пред вид факта, че той е даден и получен за осъществяване на процесуално представителство за всички инстанции, както и с оглед характера на повдигнатото срещу ищеца обвинение.

Отделно от това съдът намира възражението на ответника за погасяване по давност на претенцията за имуществени вреди за неоснователно, пред вид факта, че моментът, от който ищецът би могъл да претендира същите, е едва моментът на влизане в сила на оправдателното решение срещу него – 21.04.2020 г.

Върху посочените суми – обезщетение за понесени неимуществени и имуществени вреди следва да бъде присъдена и законната лихва, считано от влизане в сила на оправдателната присъда по отношение на ищцата – 21.04.2020 г. до окончателното изплащане.

На основание чл.10, ал. 3 ЗОДОВ, ответникът следва да заплати на адвоката – повереник на

ищцовата страна адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА в размер 9 530 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, София, бул. Витоша № 2, да заплати на Е. А. Д., ЕГН *****, чрез адв. И. И. - ХАК, съдебен адрес: гр. Свиленград, ул. *****, на основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, следните суми: - 300 000 лв. – обезщетение за претърпени неимуществени вреди и 7 700 лв. – обезщетение за претърпени имуществени вреди, в резултат на образуваното срещу него наказателно производство през 2014 г., след постановяване на оправдателна присъда, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.04.2020 г. до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска в частта за неимуществените вреди за разликата до пълния предявен размер 350 000 лв., като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ да заплати на адв. И. И. - ХАК, съдебен адрес: гр. Свиленград, ул. *****, адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА в размер 9 530 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в четиринадесетдневен срок пред САС.

Съдия при Софийски градски съд: _____